

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEVANGENEN VAN DE STILLE

ZUIDZEE

Toneelspel in vier bedrijven voor tieners

door

Rik Puttemans

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1995

Nr. 1239

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1983 Toneelfonds J. Janssens/Rik Puttemans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S

=====

ANN

OLIVER

NELL

JOE

JOHN

JIM

TIM

TOM

MEISJE

MATROOS

KAPITEIN

LUITENANT

PAT

GRAVIN

BETTY

GUUS

KONING V. EILAND

EERSTE BEDRIJF

=====

De kade in een havenstad. Links : pakhuizen, wagens, kisten.

Rechts : een havenkroeg, met tafels en stoelen buiten.

Achtergrond : de zee en een schip dat klaar schijnt om aan te leggen; Alle spelers op, lopen door elkaar, roepen en doen gek. Vooraan : 2 meisjes en een knaap.

ANN : Zie je wel dat het de Rambler is ... Oliver had wel juist gezien.

OLIVER : (fier) Als Oliver iets zegt weet hij dat het juist is. (meisjes lachen en kloppen hem op de schouders).

NELL : Jij bent een knappe baas hoor, (gaan wat verder tussen het volk).

JOHN (2 oude mannen vooraan) : Het schip is twee weken over zijn tijd. Ik ben ongeduldig om mijn waren in ontvangst te nemen.

JOE : Iedere dag is verlies. De kapitein moet dat vergoeden.

JOHN : Zover wil ik niet gaan. Ik vind het fijn dat hij onze koopwaar veilig naar hier brengt. Ik heb ook gevaren. Ik weet wat een reis in de Pacifiek betekent !

JOE : De Stille Zuidzee, bedoel je.

JOHN : Och ja, zeelui noemen die regionen van de Stille Oceaan, de Stille Zuidzee, maar kom we hebben al de tijd om een rum te drinken bij Hautebeen.

JOE : Ik zet niet graag een voet in die kroeg. Het ruikt er teveel naar jenever.

JOHN : Kom kom vent, als we wachten tot de Rambler aanlegt, kun je er geen plaatsje meer bemachtigen. En de diensters zullen je niet opeten.

JOE : Nee, opeten niet, maar de centen uit mijn zakken halen.

JOHN : Hahaha, Zover zal het wel niet komen, hé... !

JOE : Dat vrouwvolk kijkt je zo diep in de ogen... brr... Ik wil er geeneen van !

JOHN (bekijkt Joe van onder tot boven) : Nou vent... aan je leeftijg nog rillingen krijgen als een vrouw je in de ogen kijkt, betekent dat je gezond bent.

JOE : Niet als het bij rillingen blijft... (schudt het hoofd).
Als het over 30 jaar geweest was... Maar toen had ik geen centen.

JOHN : Dat is altijd zo... Een mens heeft eerst dan geld als hij het niet meer kan opmaken... Maar laat ons daar niet over treuren... Het kon erger zijn (legt arm over schouders van vriend. Beiden naar de kroeg).

(2 jongens komen aanlopen, nemen Ann en Nell bij de hand en brengen ze weer vooraan. De jongens hijgen).

TIM : Hei Nell, is het waar, is de Rambler er ?

TOM : En is onze broer Jim er ? Gaan we hem eindelijk terug zien ?

NELL : Hopen we dat hem tijdens de vaart niets is overkomen. Moeke zal zijn centen goed kunnen gebruiken... Paps is al 3 maand overtijd met zijn schip. Ma en ik werken ons dood aan de waskuip om wat te verdienen en te kunnen eten... Ik hoop dat onze broer zijn centen wat heeft opgemaakt... Ga nu maar kijken waar de Rambler is.

(Jongens af, op de achtergrond geraken 2 vrouwen slaags. Meisjes lachen).

NELL : Ik houd van die tafereeltjes... Twee kibbelende visvrouwen, drummende mensen, om zo rap mogelijk het schip te zien, en mijn hart dat bij iedere aankomst van een schip, sneller begint te kloppen.

ANN : Net of je iedere keer iemand verwacht. Dat van ieder schip een jonge kerel zal op de kade springen, je in zijn sterke armen zal drukken en zeggen: 'kijk daar nou eens... Dat is het meisje waar ik al zo lang naar zoek... De ideale meid om mee door het leven te gaan...'.
1880

NELL : Straks springen Jim en je broer Guus aan land en sluiten ze ons in hun armen. Ik trachter er naar hem te strelen na zo een lange reis.

ANN : Ik zie het anders Nell ... Ik heb liever dat hier een landman aan wal stopt, me in zijn armen neemt, me zoent en zegt : 'jij bent de meid mijner dromen. Kom met mij, we bouwen een hoeve en we werken op het land...'. Iedere avond zitten we op de bank voor de deur en spelen met onze kinderen... maar helaas !

NELL : 3 maal helaas... Als je Jim terugziet vervliegt die droom, want je houdt van mijn grote broer, niet ?

ANN : We kennen mekaar al zo lang... Ik en Jim, en jij Nell, we groeiden samen op, ravotten door de haven en de stegen. Soms vocht hij om mij als een andere jongen het me lastig maakte... Jim is een reuzekeutel... We houden van elkaar... Maar het is hard telkens hij voor een lange reis aanmonstert... Ik voel me nooit gerust... Wou hij maar met mij op het platteland wonen...

NELL : Bij mij is het juist verkeerd... Ik zou veel liever met hem op zee gaan. Ik -Ann- ik droom van de zee... die verre wijde zee, die soms zo zacht, en soms zo woest kan doen...Ann... Ik droom ervan om te varen... de stormen te trotseren... in de masten te klimmen, verre landen en vreemde volkeren zien (luid) ... Was ik maar een jongen...

ANN : Een geluk voor jou, Nell, dat het verboden is meisjes aan te werven... Zo heerlijk zal het wel niet zijn. Ieder jaar betreuren we kennissen, vrienden of familie die op zee zijn omgekomen. Zo gezien kan het mooi zijn. We zijn beiden ietwat romantisch... We schreven wel eens gedichten... Herinner jij je dit gedicht van jou... "Ik zou de wind willen zijn..." Ik vind het zo mooi... Toe, vertel het eens...

NELL : Ik wil wel, voor zover ik het nog van buiten kan.

ANN : Hei jongens en meisjes, kom allemaal ... om de tijd te verdrijven in afwachting dat de Rambler aanlegt, gaat Nell ons wat vertellen.

(allen rond hen).

NELL : Nou, maar op een voorwaarde : dat jij je gedicht "Ik zou willen wonen" voordraagt.

ANN : Nou dan, ik aanvaard.

(heel deze tirade kan eventueel weggelaten worden).

(Nell draagt voor. Jongens, meisjes en zelfs ouderen luisteren aandachtig. Applaus bij het einde).

MEISJE : En nu aan jou, Ann.

ANN : Goed. (en zegt het gedicht : "Ik zou willen wonen" op ; applaus).

MEISJE : Wel Ann, dat gedicht is mooi. Er uit blijkt dat je geen goede zeemansvrouw zou zijn, zoals Nell.

ANN (nadekend) : Ik geloof het ook niet, liefste. Nee, ik ben niet als Nell, die bonen als de zee lief heeft.

MEISJE : Maar Jim dan. Jij vrijt toch met Nell's broer ?

ANN : Jim ja, dat is wat anders. Trouwens, niemand beschikt over zijn eigen toekomst. We zijn allen arme steegjesmensen, kinderen van zeelui of van vissers. Velen van ons hebben geen vader meer. Zij vonden de dood op de lange vaart. En de vissers, wat verdienen zij nog ? Waarom zit jouw vader nu ook op de grote plas ? Om meer te verdienen, om ons zonder honger groot te krijgen.

NELL : Onze paps zou nog visser geweest zijn, als onze sleep niet te pletter was geslagen op de rotsen.

LUISTEREND MEISJE : Een geluk dat jij, je paps en Jim goede zwemmers zijn ; vier mijl zwemmen in een woeste zee is niet alles.

NELL : We moesten er achteraf om lachen. Paps dacht op zeker ogenblik dat ik aan het verdrinken was en greep me bij de haren. Ik moest nog al wat roepen voor hij me losliet. Ho ja, als je het achteraf bedenkt ben je blij hier nog onder de zon te lopen.

ANN : Zou je er nog aan beginnen, Nell ?

NELL : Als ik veel spijt heb, dan is het omdat ik een meisje ben en geen jongen. Als ik bedenkt welke mogelijkheden de mannen hebben ... en wij ... Kijk Ann, jij weet veel over mij, maar niet alles. Jij hunkert naar een boerderij ergens op het platteland. Ik hunker naar de zee, alles wat in mij is tracht naar de wijde plas, naar de hoge luchten en de wolken die er als bergen over varen. Ik zou de Oceanen willen bevaren ... verre landen zien ... vreemde volkeren leren kennen. Ik zou, zoals Jim en de anderen wat voet willen zetten op vreemde, verlaten eilanden ginder heel ver in de Stille Zuidzee. (roept). Ann, ik wil met Jim mee op zee. Ik wil matroos worden. Ik wil zeeman zijn. Ik wil varen.

ANN (geschrokken) : Maar Nell, dat kan toch niet. De wet verbiedt de aanwezigheid van vrouwelijk scheepsvolk. Dat weet je toch ?

NELL (ontnuchterend) : Och ja, het mag niet, maar kijk (strijkt haar korte haren naar achter), wie zou in mij een meisje herkennen ? (lacht). Je gaat het zien, onze vriendin monstert voor de volgende reis aan op de Rambler. Ik wil geen landrat worden. Ik ben de steegjes van Portsmouth beu. Ik wil zoals Jim geld verdienen op zee.

ANN : Maar Nell toch ...

NELL (uitdagend voor Ann) : Gelijk ik op een jongen, zo ?

ANN (lacht insgelijks en wijst naar haar borst) : Je vergeet dát.

NELL : Ik zal drie dagen niets eten. Je zult zien, ik word matroos.

ANN : Maar je kunt je broertjes toch maar niet zo in de steek laten. En je moeke, wat zal zij zeggen ? Gesteld dan nog dat je heimelijk meegaat.

NELL : Ik zei het toch al ... ik verdien meer op zee dan nu thuis ... ik ben eigenlijk een last voor moeder.

ANN (neemt haar onder de arm) : Och kom, met al dat dwaas geluk ... laat ons liever kijken waar het schip van je broer blijft.

NELL : Maar jij zegt niets aan mijn broer hoor, Ann. En jij ook niet ...

(Op het toneel is het nog steeds uitkijken naar de Rambler. Sommige kinderen spelen, andere praten, groteren breien, enz.)
(Tim & Tom, de broertjes van Nell, komen aangelopen ...)

TIM : Hei ! Kom vlug, de Rambler nadert de kade. Vlug.
(gejuich ; op dit ogenblik nadert het schip de kade, de matrozen staan op de reling of in het mast, ze roepen naar de herkennen op de wal. dan springen zij aan land ... omhelzingen en handendrukken. Alles wriemelt door mekaar)
(na een tijdje).

NELL : Waar is Jim ? Ik zie mijn broer nergens. Jim, waar is Jim ?

ANN : Onze Guus is daar ... Guus ... Guus ... (vallen in elkanders armen).

NELL (bijna schreiend) : Jim ? ... Waar is Jim ? (dan duikt Jim achter haar op, legt zijn handen voor haar ogen. Even staat

ze doodstil ... dan zacht).

Jim ... Jim ... ben jij het ? (Jim laat haar los, ze draait zich om, kijkt naar hem, en valt, dan schreiend in zijn armen). Dat mag je nooit meer doen, Jim, nooit meer ... mijn hart stond stil.

JIM : Hou je dan zoveel van je broer, Nell ?

(ze knikt geweldig).

NELL : Ik hou het meest van allemaal van jou, Jim. Ho ...

(weer in zijn armen, laat los en bekijkt hem).

Jim, wat ben jij een kerel geworden. Je bent groter en sterker dan paps ... Jim, toch ... (Ann nadert met Guus).

ANN : En wat denk je van onze Guus, Nell ? Is hij ... (breekt af, kijkt naar Jim, wil hem bedeesd de hand toesteken, maar valt dan in zijn armen).

JIM : Ann, mijn kleine, grote Ann ... wat ben jij een meid geworden. Je bent de schoonste van allemaal.

ANN : Van de steeg, misschien ...

JIM : Van heel de wereld !

(kijkt bewonderend).

(Twee matrozen komen naar ze toe).

MATROZEN : Hei Jim, komaan, we gaan drinken op onze goede thuis-komst ! Gaan de meiden mee ?

NELL : Jim, moeke wacht op je. Ze werkt zo hard. Wil je liever niet mee naar huis ? Kom (neemt hem bij de arm. Tim & Tom). Hei, grote broer, jij kent ons niet meer zeker ?

JIM : Maar kijk nou mensen, welke twee kerels zijn dat geworden, groot en sterk ; genoeg om een schip te bemannen. Komaan (omhelst hen beiden) maar nu gaan jullie braafjes met grote zus naar huis. En zeg aan moeke dat ik wel kom. Zeg haar dat ik veel centen meebreng.

NELL : Jim, ik weet dat het zo hoort, maar pas toch op ! Doe niet gek !

JIM : Beloofd, zus ! Ik zal niet gek doen, maar je ziet, ik kan er niet tussenuit. Maak je niet ongerust. Ik weet wat ik doe ... Tot morgen Ann. (de matrozen trekken, zingend naar de kroeg ; sommige mensen gaan mee, anderen verlaten het toneel).

NELL : Och ja, na zo een lange afwezigheid willen ze zich eens los gooien. Ik geloof dat ik het ook zou doen.

ANN : Ik ben er niet tegen opgewassen ... (weent) Ik kan er niet aan doen.

NELL : (troost). Kom nou Ann, het is toch niet zo erg. Het is begrijpelijk.

ANN : Begrijp je nu waarom ik naar het platteland wil ?

NELL : Ik begrijp het. Maar Ann, je houdt toch van mijn broer ?

ANN : (snikkend). Ja, ik hou wel van hem ... was er die zee maar niet ... die zee ...

(luid)

Ik haat de zee, die onze mannen en ouders neemt. Ik haat je ! (steekt gebalde vuist naar de zee). Ik haat je ... (terug kalmer) Ik zal Jim vragen niet meer te varen en als we trouwen met mij op het land te blijven.

NELL : Denk je dat het zal gaan ?

ANN : Als hij zoveel van mij houdt als ik van hem, wel (afgewend). Het zal wel moeten.

TIM & TOM : Hei, nemen we Jim niet mee ?

NELL : Nee jongen, dat gaat niet ! Houden jullie hem maar in de gaten. En als hij geld verbrast, roepen jullie hem tot de orde. Verstaan ? Wij gaan nu naar huis. Het is al 9 uur. Om middernacht komen we kijken en brengen we onze kerels naar huis. (buiten valt de avond. In de kroeg helder licht, lawaai en gezang).

GORDIJN VALT LANGZAAM DICHT - EINDE EERSTE BEDRIJF.

TWEEDE BEDRIJF

=====

Rechts voor de kroeg tafels en stoelen met lege glazen en wijnflessen. Op enkele stoelen liggen, zitten of hangen slapende matrozen. Ook op de grond tussen tafels en stoelen liggen er. Alles wijst op een woelige nacht. Omvergevalen tafels en stoelen. Dan verschijnen Ann en Nell en kijken ietwat ongelovig naar het "slagveld". Nell stapt op een slaper toe die dwars over een stoel ligt.

NELL : Kijk nu maar ... zo hebben we het nog nooit meegemaakt.

ANN : Maar dat is een slagveld ... mensen toch !

NELL : Kijk onze Jim nou eens ... allemaal mijn schuld door in te slapen in plaats van naar hier te komen.

ANN : Mijn schuld ook, want ik heb ook geslapen, en nou ... hier heb ik onze Guus ... mensen toch, hoe ziet hij er uit !

NELL : Hei Jim ... wakker worden, kerel. (schudt en klopt).

Vooruit Jim ... naar huis, moeder wacht je ... wakker worden !

ANN : Guus ! Hei Guus ! Kom weer boven water man ! Ik ben het, je lieve zus, Ann ... allee man, opstaan ! Moeke wacht.

Door het lawaai gewekt, heft hier en daar een matroos het hoofd op, of steekt een arm in de hoogte : kortom, ze geven teken van leven. Dan verschijnt de baas, kijkt rond, krabt zich in het haar.

ANN : Kijk me dat eens aan ... maar ja, zoals die tekeer gingen : wijn, rhum, bier, alles door mekaar, om te besluiten met een flinke knokpartij ... dat hoort er trouwens bij. (af)

Ondertussen is Jim bijgekomen, ook de broer van Ann is rechtop.

JIM : Wel wel, dat is toch mijn zusje, Nell. Kijk me die eens aan zeg. (omhelzen mekaar). In mijn verbeelding zag ik je veel kleiner en magerder ... zo spichtig, zoals je voor een paar jaar was. Maar in de plaats vind ik een toffe, leuke meid (strijkt door haar korte haar), dat kapsel staat je goed, hoor !

NELL : Toe nou, vleier, je zag me toch gisteren avond ook en je boft maar, omdat ik niet zou opspelen, maar of het thuis ook zo zal zijn is wat anders ! Ik ben zeker dat je al je centen hebt verbrast.

JIM : Mis meid, ik heb geen penning opgemaakt. Mijn grote vriend daar (wijst op een man, die tracht recht te komen) nam al mijn verteer voor zijn rekening. Die heeft centen zeg ! Hij is als een ware vader voor mij.

(Jim en Nell, met zijn arm rond haar, komen dichterbij).

NELL : Zeg Jim, heb je veel gezien en veel beleefd tijdens die lange reis ?

JIM : Zoals gewoonlijk, nieuwgierig zusje ... de zee, de wolken, de lucht en bij nacht duizenden sterren.

NELL : Je vergeet weer het voornaamste. Ben je misschien niet aan land geweest ? In geen enkele havenkroeg geweest zeker en geen enkele toffe griet in de ogen gekeken ?

JIM : Maar meisje ... ik moet zeggen dat je vorderingen hebt gemaakt, hoor. Je bent er niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk op vooruit gegaan. Misschien heb je al een vrijer, maar dat zal je aan je broer niet vertellen, maar wel wil jij dat die je alles opbiecht, hé.

NELL : Och toe, grote lummel, ik wilde me alleen met aanpassen aan jullie's grote matrozenmanieren ... Jim, het spijt me zo dat ik een meisje ben.

JIM : Toe maar ... mij spijt het, niet als meisje op de wereld te zijn gekomen. Ik zou die snullen van zeelui nogal wat opsolferen. Maar ja, daar beschikken we niet zelf over.

NELL : Kijk, de zee (wijst). Ik kan er niet genoeg van hebben. Vroeger kon ik al eens met pa de kleine plas op ... dat is niets in vergelijking met wat jij meemaakt. Ik zou zo gaarne verre landen zien.

JIM : Toe nou meid, zet dat uit je hoofd. Geen enkele kapitein wil je aan boord.

NELL : Wel sloeber (rammelt op Jim). Ik ben geen kind meer, kijk. (steekt borst vooruit).

JIM : Wel verdraaid nog aan toe. Ik zei het reeds: je bent een toffe meid, goed genoeg om heel de bemanning op stelten te jagen. Ik zie het zo voor mij ... de ene zou de andere vermoorden om jou te hebben, zodat je ten lange laatste alleen zou overblijven ... en met je korte haren ... net een jongen ! (aan andere kant).

ANN : (met broer). Hoe jij je zo kunt bezuipen. En je lieve

centen er zomaar doorjagen. Wat gaat ma zeggen als ze je zo ziet ?

GUUS : Ons ma, ja, die zal wel te keer gaan en heel de steeg op straat schreeuwen. Misschien wacht ik best tot de middag om de gevaarlijkste momenten te omzeilen (wil weer binnen).

ANN : Niks van hoor ! Allé, vooruit, naar huis !

GUUS : Hei Jim, ga je mee ? (zwaait met armen).

JIM : Wij komen wel. Ik wacht mijn vriend Pat, die heel even mee tot bij ons. Hij heeft geen familie, weet je ?

GUUS : Hij moet eens bij ons binnenwippen, zeg hem dat hij steeds welkom is. Nou, dan maar, alle moed bij mekaar, kerel.

JIM : Het zal er stuiven, Guus ! Hou je roer stevig in de handen.

GUUS : O.K. vent, tot straks.

NELL : Wat zeg je daar van je vriend ? Breng je die mee naar huis ? Wij kennen hem niet eens ...

JIM : Pat, wat heeft die kerel allemaal beleefd ! Een schip is zijn huis, de oceaan zijn tuin en ieder eiland van de Stille Zuidzee is voor hem een buitenhuis.

NELL : De Stille Zuidzee ... ben je er nu geweest Jim ?

STELLA : Hei Ann en Nell, ik heb ook mijn broer gevonden ... ze zien er goed uit hē. (af).

JIM : Ja, we deden water in op drie verschillende eilanden. De voorraad was telkens uitgeput wegens windstiltens.

NELL : Hoe mooi moet dat zijn ... de Stille Zuidzee. Ik droom er van (luïd) waarom kan ik niet mee ? Ik wil die eilanden zien ! Ik wil de Stille Zuidzee zien en bevaren ! Ik wil de wereld zien ! Ik wil ... Zeg, die toffe Ann maakte er een gedicht over. Het heet : "Ik zou de zee willen zien" ; die maakt mooie rijmen, hoor !

PAT : (naast hen). Daar heb je gelijk in meid, alhoewel je broer - ik veronderstel dat jij zijn zus Nell bent, waar hij het steeds over heeft - je al op het verkeerde geslacht heeft geweest.

NELL : Dat is het juist ! Ik maak me nog van kant ! Ik wil hier niet vergrijzen !

PAT : Toe nou kleintje, kalm aan !

NELL : Ik ben geen kleintje en ik ben niet bang voor gelijk welke man !

PAT : Kan ik geloven ... een meid als jij ... en toch stel jij je veel dingen verkeerd voor.

NELL : Verkeerd ... ? Nou, vertel eens wat ik me verkeerd voorstel.

PAT : Ik hoorde je net roepen dat je de eilanden van de Stille Zuidzee wil verkennen. Die eilanden zijn wel mooi, sommige zelfs enig mooi ... maar op ieder eiland schuilt gevaar, hoe schoon en rustig het ook schijnt te zijn.

JIM : Pat heeft gelijk. Het is er niet allemaal zonneshijn.

NELL : Zo zo ... jullie willen me afschrikken, hé ... maar ik geef het zomaar niet op. Vertel eens op van die gevaren.

PAT : Wil ik wel, maar dan aan een tafeltje met een fles Rhum. (zetten zich alle drie aan een tafel). Hei baas ... een fles Rhum ... hoor je me of wat ?

(baas komt uit kroeg).

BAAS : Ja, ja Pat, ik kom al !

PAT : Die kerel heeft nooit voor veel gedeugd. We voeren een tijd op hetzelfde schip. Hij heeft de kroeg gekocht met geld dat hij van zeerovers roofde. Zie je, in het leven berooft de ene de andere.

BAAS : Hier ben ik al ... (zet fles en drie glazen op tafel). (Pat werpt een geldstuk op tafel.) Dank je Pat, gezondheid. Op de "gestreepte zeilen"...

(Pat schenkt glazen vol).

PAT : Schol ! Op de gezondheid ... (drinken)

(Nell proest het uit).

NELL : Brrr ... dat is vergif ! Hoe kunnen jullie zo'n vuurwater naar binnen krijgen ?

(Jim & Pat kletsen zich op de billen).

JIM : Zie je wel dat je geen goeie zeeman zou zijn. Die moet eerst en vooral met Rhum over weg kunnen.

PAT : Juist, geen goeie zeeman die de Rhum niet mag. Maar terzake : je wil wat vernemen over mijn avonturen, niet ?

NELL : Ik hunker er gewoon naar. Vertel op, Pat, vertel me van de Stille Zuidzee.

PAT : Wel, het zal nu een tiental jaren geleden zijn. Ik had me aangemonsterd op de "Zeebra", een groot schip met "gestreepte zeilen". Vandaar zijn naam "Zeebra".

NELL : Ik heb nog nooit een schip met dergelijke zeilen gezien.

PAT : Geloof ik ! Er was er maar één en rsut al 10 jaar op de bodem van de Stille Zuidzee.

NELL : Ho ...

PAT : Juist ... mijn kameraad (de man van Stelle wijst naar de baas) wou er niet op aanmonsteren. Hij beweerde dat die strepen de haaien aantrokken.

NELL : Was dit zo, Pat ?

PAT : Ja, want vanaf de eerste weken van de reis zwommen ze in scholen achter ons aan ; maar niet alleen de haaien, ook de hemellichamen hadden het op ons gemunt. En bij een stevige storm dook de "Zeebra" naar de haaienkelder. We voeren toen bij de Walviseilanden.

NELL : En verging het schip waarlijk ?

PAT : Zei ik toch. Ik had geluk, want ik ben in een lege sloep kunnen wippen. Toen ik 's morgens bijkwam was er niets meer te zien van de Zeebra. Zelfs geen stukje wrakhout.

NELL : Maar jij was gered, niet ?

PAT : Denk het maar ... ik was natuurlijk blij met mijn sloep, maar toen ik bemerkte dat er eten noch drinken was, sloeg mijn blijdschap om. Na drie dagen regende het wat. Ik dronk het water dat op de bodem van de sloep was blijven hangen, voor het middag werd was er niets meer over, alles was verdampt door de zonnewarmte.

NELL : Is het daar zo warm ?

JIM : Hoor die eens aan ! Nog nooit van de evenaar gehoord zeker ? Landratten kennen alleen de Engelse mist en af en toe wat zon.

NELL : Dat water zo vlug verdampt, wist ik. En hoe lang duurde het voor je op een van die paradijselijke eilandjes aanspoelde ?

PAT : "Paradijselijk", mag je wel zeggen. Ik kon eens een vliegende vis te pakken krijgen. Ik at hem rauw, maar om kort te gaan, na een twaalftal dagen geraakte ik buiten bewustzijn. Ik weet niet hoelang het duurde, toen ik wakker werd.